

Arrest

nr. 168 009 van 23 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 mei 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 17 mei 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 14 april 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Deze aanvraag wordt op 3 februari 2012 ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 27 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, alsook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster wordt hiervan in kennis gesteld op 4 maart 2016 en dient hiertegen een annulatieberoep in dat gekend is onder rolnummer 187.557.

1.4. Op 17 mei 2016 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“ Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: R (...)

voornaam: E (...)

(...)

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of

vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot

verwijdering gevolg gegeven

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 04/03/2016).

Betrokkene woont met haar echtgenoot samen in België, P.K.. Beiden zijn in illegaal verblijf. Tijdens de adrescontrole trof de politie van Aalst enkel betrokkene aan. De echtgenoot werd niet aangetroffen. Hij zal echter de kans krijgen om samen met zijn vrouw terug te keren indien hij dat wenst. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in

disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Zij verklaart in België te zijn omwille van een medische problematiek. Zij deed inderdaad een aanvraag tot medische regularisatie op 14/04/2011. DVZ verklaarde deze aanvraag ontvankelijk (beslissing van 03/02/2012, betekend op 05/07/2012) maar ongegrond (beslissing van 27/01/2016, betekend op 04/03/2016). Deze laatste beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied binnen dertig dagen te verlaten, betekend op 04/03/2016. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig

met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 04/03/2016)

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Zij verklaart in België te zijn omwille van een medische problematiek. Zij deed inderdaad een aanvraag tot medische regularisatie op 14/04/2011. DVZ verklaarde deze aanvraag ontvankelijk (beslissing van 03/02/2012, betekend op 05/07/2012) maar ongegrond (beslissing van 27/01/2016, betekend op 04/03/2016). Deze laatste beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied binnen dertig dagen te verlaten, betekend op 04/03/2016. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene woont met haar echtgenoot samen in België, P.K.. Beiden zijn in illegaal verblijf. Tijdens de adrescontrole trof de politie van Aalst enkel betrokkene aan. De echtgenoot werd niet aangetroffen. Hij zal echter de kans krijgen om samen met zijn vrouw terug te keren indien hij dat wenst. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene werd door de stad Aalst op 04/03/2016 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

CR:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Rusland.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 04/03/2016).

Betrokkene werd nochtans door de stad Aalst op 04/03/2016 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene woont met haar echtgenoot samen in België, P.K.. Beiden zijn in illegaal verblijf. Tijdens de adrescontrole trof de politie van Aalst enkel betrokkene aan. De echtgenoot werd niet aangetroffen. Hij zal echter de kans krijgen om samen met zijn vrouw terug te keren indien hij dat wenst. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van

herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

1.5. Op 17 mei 2016 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: R (...)

voornaam: E (...)

(...)

nationaliteit: Russische Federatie

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij)

beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17/05/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot

verwijdering betekend op .....(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 04/03/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 04/03/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Aalst geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene diende een aanvraag tot medische regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 in.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op deze elementen, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan TWEE jaar.

Betrokkene woont met haar echtgenoot samen in België, P.K.. Beiden zijn in illegaal verblijf.

Tijdens de adrescontrole trof de politie van Aalst enkel betrokkene aan. De echtgenoot werd niet aangetroffen.

Hij zal echter de kans krijgen om samen met zijn vrouw terug te keren. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Mocht betrokkene toch niet samen met haar echtgenoot terugkeren naar Rusland, dan staat het betrokkene vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende TWEE jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het inreisverbod

2.1. De Raad stelt vast dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk is voorzover zij gericht is tegen het inreisverbod omdat het inreisverbod geen verwijderingsmaatregel is en de schorsing ervan gevraagd kan worden aan de gemachtigde.

2.2. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet – , dan nog toont verzoekster niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. De summiere uiteenzetting van verzoekster inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft uitsluitend betrekking op de eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies), met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft.

Verzoekster brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat haar onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot het inreisverbod dient te worden verworpen.

Het verdere onderzoek van de vordering heeft dan ook uitsluitend betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend.

Artikel 39/57, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax [3 of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeniswijze]3 , vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

Verwerende partij betoogt dat zondag 22 mei 2016 in casu de laatste dag was om de vordering in te dienen, maar gaat voorbij aan het feit dat indien de vervalddag een zondag is, de vervalddag wordt verplaatst naar de eerstvolgende werkdag, zijn maandag 23 mei 2016.

De vordering is derhalve ontvankelijk.

3.3. In zoverre verzoekster verwijst naar artikel 27, § 3 van de vreemdelingenwet en stelt dat er in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom geen andere afdoende en mindere dwingende maatregel dan vasthouding kunnen worden toegepast, verwijst de Raad naar artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover verzoekster zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de eerste bestreden beslissing gepaard gaat.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij voor betreft de eerste bestreden beslissing.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

4.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals

gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 19, lid en 47 van Handvest van de grondrechten van de EU (hierna: het Handvest), van de artikelen 5 en 13 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 7, 27, 62 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoekster maakt ook gewag van een manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik.

4.3.2.2. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing gesteund is op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarbij wordt gemotiveerd dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van haar arrestatie. Dit motief wordt door verzoekster niet betwist en vindt steun in het administratief dossier.

Er wordt verzoekster verder krachtens artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet geen vrijwillige vertrektermijn verleend omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 4 maart 2016. De vaststelling dat verzoekster reeds een eerder bevel kreeg betekend, vindt steun in het administratief dossier. Er blijkt heden dat verzoekster daaraan geen gevolg heeft gegeven.

Verzoekster betwist evenwel dat zij aan dit bevel, betekend op 4 maart 2016, gevolg diende te geven. Zij wijst op het annulatieberoep dat werd ingediend tegen de beslissing van 27 januari 2016 waarbij haar aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingen ongegrond werd verklaard en het daarmee gepaarde bevel. Dit annulatieberoep, gekend onder rolnummer 187.557 is nog steeds hangende.

Verzoekster acht de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden nu in de bestreden beslissing niet deze elementen niet worden weergegeven en evenmin wordt gemotiveerd waarom met het hangende beroep bij de Raad geen rekening dient te worden gehouden.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar de medische problematiek van verzoekster en als volgt motiveert:

“Zij verklaart in België te zijn omwille van een medische problematiek. Zij deed inderdaad een aanvraag tot medische regularisatie op 14/04/2011. DVZ verklaarde deze aanvraag ontvankelijk (beslissing van 03/02/2012, betekend op 05/07/2012) maar ongegrond (beslissing van 27/01/2016, betekend op 04/03/2016). Deze laatste beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied binnen dertig dagen te verlaten, betekend op 04/03/2016. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen

wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM."

Hieruit blijkt dat op het ogenblik dat de verwerende partij de bestreden beslissing nam, de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet afgesloten was. Het volstaat dat de verwerende partij enkel verwijst naar de ongegrondheidsbeslissing van 27 januari 2016, in casu de laatste door haar genomen beslissing aangaande de medische problematiek van verzoekster, en het bevel dat hiermee gepaard ging. Het gegeven dat verzoekster een beroep heeft ingediend tegen de ongegrondheidsbeslissing en het bevel van 27 januari 2016 doet hieraan geen afbreuk. De door de gemachtigde genomen ongegrondheidsbeslissing en het bevel worden tot aan de eventuele vernietiging ervan door de Raad immers geacht in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*') en het door verzoekster hiertegen ingestelde annulatieberoep bij de Raad kent geen opschortende werking.

De annulatieprocedure bij de Raad kent geen schorsende werking kent en heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling. Zulke procedure verhindert in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Het indienen van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad schort bijgevolg evenmin de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten op of verhindert niet dat na het beroep nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven.

De verwerende partij diende, op eerste zicht, dus niet de uitkomst van de annulatieprocedure voor de Raad af te wachten teneinde de bestreden beslissing te kunnen nemen, noch diende zij hieromtrent te motiveren. Verzoekster maakt prima facie niet aannemelijk dat de gemachtigde, in het licht van het hangende beroep bij de Raad, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

De Raad merkt op dat het verzoekster vrijstond om een gewone vordering tot schorsing en een annulatieberoep in te dienen tegen de ongegrondheidsbeslissing van 27 januari 2016. Zij had dan de mogelijkheid gehad, nu zij voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, om krachtens artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij wege van voorlopige maatregel de Raad te vragen de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen. Verzoekster heeft er echter voor gekozen om enkel een annulatieberoep in te dienen tegen de beslissingen van 27 januari 2016.

4.3.2.3. Verzoekster wijst in haar verzoekschrift op de rechtspraak van het Hof van Justitie van 18 december 2014 in de zaak Abdida en rechtspraak van het Hof van Cassatie van 24 juni 2015.

In zoverre verzoekster meent dat zij recht heeft op een beroep met een schorsende werking tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering een ernstig risico inhoudt dat haar gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert, wijst de Raad erop dat verzoekster met haar huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid toegang heeft tot een daadwerkelijk rechtsmiddel, in de zin van artikel 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest en artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn.

Aangezien verzoekster voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel, wordt slechts tot een gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel overgegaan na het verstrijken van de beroepstermijn, voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet. Indien een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingeleid binnen deze termijn, dan is deze vordering bovendien van rechtswege schorsend tot op het moment dat de Raad er zich over heeft uitgesproken (artikel 39/83 van de vreemdelingenwet). Verder verwijst de Raad naar het gestelde in punten 4.3.1.2 en 4.3.1.3. waaruit volgt dat de Raad gehouden is tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van een verdedigbare grief aangaande een mogelijke schending van één van de rechten of vrijheden bepaald in het EVRM. De Raad houdt hierbij rekening met alle bewijsstukken en gaat derhalve over tot een *ex nunc* onderzoek waarbij nagegaan of de aangevoerde grief inzake EVRM prima facie ernstig voorkomt. Het Grondwettelijk Hof oordeelde reeds eerder in het kader van een vordering bij de Raad tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid er een daadwerkelijke rechtsbescherming voorhanden is (GwH 17 september 2015, nr. 111/2015; GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

Hoewel het inderdaad zo is dat een annulatieberoep niet van rechtswege schorsend is, dient te worden vastgesteld dat verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat het geheel van de hierboven opgesomde beroepsmogelijkheden en de wettelijk bepaalde procedurele waarborgen ter zake, in rechte of in feite niet zouden volstaan in het licht van artikel 13 van het EVRM, artikel 47 van het Handvest of

artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn. Een schending van voormelde bepalingen wordt prima facie niet aangetoond.

Nogmaals benadrukt de Raad dat verzoekster er voor heeft gekozen enkel een annulatieberoep in te dienen tegen de beslissingen van 4 maart 2016. Verder heeft verzoekster, nu zij voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, wel degelijk gebruik gemaakt van de mogelijkheid tot het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en heeft ze als dusdanig tot een effectief rechtsmiddel. Aldus is voldaan aan wat is gesteld door het Hof van Justitie in de zaak Abdida en het Hof van Cassatie.

4.3.2.4. In het kader van deze procedure zal de Raad dan ook overgaan tot een zo nauwkeurig mogelijk en ex nunc onderzoek van de aangevoerde grieven inzake artikel 3 EVRM, artikel 19, lid 2 van het Handvest en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, wijst de Raad erop dat het EHRM een hoge drempel hanteert en oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Hof van Justitie bevestigde in de zaak Abdida dat: *“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die volgens artikel 52, lid 3, van het Handvest in aanmerking moet worden genomen bij de uitlegging van artikel 19, lid 2, van dat Handvest, volgt dat, hoewel niet-staatsburgers tegen wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, in beginsel geen aanspraak kunnen maken op een recht van verblijf op het grondgebied van een staat teneinde er medische, sociale of andere hulp en diensten te blijven ontvangen van die staat, het besluit om een vreemdeling die aan een ernstige fysieke of psychische ziekte lijdt, te verwijderen naar een land dat over minder geschikte middelen beschikt om die ziekte te behandelen dan die waarover die staat beschikt, in zeer uitzonderlijke omstandigheden, een bezwaar kan opleveren vanuit het oogpunt van artikel 3 EVRM, wanneer dwingende humanitaire overwegingen zich tegen die verwijdering verzetten (zie met name EHRM, arrest van 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42).”*

Artikel 3 EVRM waarborgt aldus niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren.

In de zaak D. v. Verenigd Koninkrijk (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96) oordeelde het EHRM dat deze ‘zeer uitzonderlijke omstandigheden’ aanwezig waren. Wegens de combinatie van een aantal factoren, zowel persoonlijke factoren als factoren m.b.t. de medische en sociale omstandigheden in het land van terugkeer, was er in dit geval sprake van “zeer uitzonderlijke omstandigheden”. Concreet betrof het (1) het terminale en kritieke stadium van een ongeneeslijke ziekte, (2) het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van de ziekte in het land van terugkeer en (3) het gebrek aan sociale opvang, m.n. de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting en sociale ondersteuning kunnen verstrekken.

De hoge drempel die het Hof hanteert in zgn. ‘medische gevallen’, werd nogmaals bevestigd in de zaak Yoh-Ekale Mwanje v. België, waarbij het EHRM vaststelde dat de betrokkene zich niet in een kritische fase van een levensbedreigende ziekte bevond en geschikt bevonden was om te reizen. (EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10).

In casu stelt verzoekster dat de verwerende partij niet heeft onderzocht of de uitvoering van de verwijderingsbeslissing een risico inhoudt dat haar gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze zal verslechteren. Zij benadrukt dat zij psychisch ziek is (ze lijdt aan PTSD), dat zij verdere medische en psychiatrische behandeling nodig heeft alsook nood aan medicatie en dat haar gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze zal verslechteren nu het in Tsjetsjenië ontbreekt aan een efficiënte en/of betaalbare (psychische) gezondheidszorg. Zij verwijst naar verschillende landenrapporten, waaruit blijkt dat medische zorg in Rusland, en a fortiori zeker in Tsjetsjenië, geenszins verzekerd is.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster een aanvraag tot medische regularisatie heeft ingediend op 14 april 2011, die eerst op 3 februari 2012 ontvankelijk werd verklaard.

Op 18 januari 2016 verleende de ambtenaar-geneesheer een medisch advies aan de ambtenaar-geneesheer in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit dit medisch advies, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer vooreerst niet overtuigd is van het gegeven dat in verzoeksters geval sprake is van een bewezen geval van PTSD, aangezien de diagnose van PTSD niet berust op geobjectiverde feiten noch wordt gestaafd door gevalideerde vragenlijsten. Aldus laat niets toe de pertinentie van de vermelde pathologie te verifiëren. Hij stelt vast er geen hospitalisaties waren voor PTSD, noch acute opstoten of complicaties.

Verder stelt de ambtenaar-geneesheer vast de voorgelegde medische attesten niet vermelden dat verzoekster medicatie inneemt, behoudens wat plantenextracten. Hierbij stelt de ambtenaar-geneesheer dat zelfs als er PTSD zou zijn, deze na verloop van tijd uitdooft en zelfs onbehandeld nog slechts weinig problemen stelt. Bovendien hebben psychofarmaca meer dan twee jaar na het optreden van een PTSD nauwelijks meer invloed op de symptomen dan een placebo. Bij terugkeer naar het herkomstland zou de pathologie hoogstens wat langer kunnen aanslepen maar zonder dat de situatie een reëel risico zou inhouden. Volgens de ambtenaar-geneesheer zijn er geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn. De ambtenaar-geneesheer stelt verder dat: *“De vermelde aandoeningen of klachten zijn niet levensbedreigend en deze medische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. Er wordt geen aandoening vermeld die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, zij werd nooit gehospitaliseerd. Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar haar land van herkomst.”*

Hij besluit: *“Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Derhalve is er van uit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft.”*

Op basis van dit medisch advies verklaarde de verwerende partij de aanvraag tot medische regularisatie ongegrond op 27 januari 2016, daar uit het voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

In de bestreden beslissing verwijst verwerende partij naar deze ongegrondheidsbeslissing van 27 januari 2016 en stelt zij dat er *“redelijkerwijze [kan] worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM”*. In het licht van de hoge drempel die wordt gehanteerd in het kader van artikel 3 EVRM ten aanzien van vreemdelingen die zich op hun medische toestand beroepen en de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat de aandoening niet levensbedreigend is en geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster, kon de verwerende partij prima facie op zorgvuldige en redelijke wijze besluiten er geen medische beletselen voorhanden die maken dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending oplevert van artikel 3 EVRM.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij de actualiteit van de ongegrondheidsbeslissing van 27 januari 2016 heeft onderzocht. Zij stelt met name vast dat administratief dossier daarnaast geen stukken bevat die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Aldus blijkt, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, dat de verwerende partij wel degelijk heeft onderzocht of de verwijderingsbeslissing het risico inhoudt dat de gezondheidstoestand van verzoekster op ernstige en onomkeerbare wijze zal verslechteren overeenkomstig artikel 3 van het EVRM.

Ter terechtzitting verwijst de raadvrouw van verzoekster naar een verklaring van dr. D.V.D.V. van 18 maart 2016 waaruit zou blijken dat verzoekster inmiddels medicatie zou gebruiken. In deze verklaring staat enkel te lezen dat de geneesheer de eerste stappen heeft ondernomen aangaande medicamenteuze ondersteuning. Of verzoekster heden daadwerkelijk medicatie inneemt wordt echter niet aangetoond, noch in het verzoekschrift noch in het administratief dossier. Volgens de raadvrouw heeft verzoekster naar aanleiding van een gehoor verklaard een medische behandeling te volgen, maar

een loutere verklaring volstaat prima facie niet als een begin van bewijs dat verzoekster effectief medicatie inneemt of een (psychiatrische) behandeling volgt.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij prima facie geen enkel begin van bewijs bijbrengt dat zij heden medicatie inneemt of in behandeling is.

Aldus toont verzoekster met een loutere verwijzing naar de verklaring van 18 maart 2016 prima facie niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te stellen dat het administratief dossier geen stukken bevat die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Daarenboven, daargelaten de vraag of verzoekster daadwerkelijk medicatie inneemt of een behandeling volgt, doet dit nog geen afbreuk aan het oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat *“De vermelde aandoeningen of klachten zijn niet levensbedreigend en deze medische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.”*

Verzoekster toont niet aan dat haar aandoening dermate ernstig is dat de hoge drempel die wordt gehanteerd in de rechtspraak aangaande artikel 3 EVRM wordt overschreden, met name dat zij zich in een kritieke fase van een levensbedreigende ziekte bevindt of dat er onmiddellijk gevaar is voor haar leven of fysieke integriteit en dat zij niet geschikt is om te reizen. Een terugval van de ziekte hetzij een verslechtering van de medische toestand heeft op zich nog geen schending van artikel 3 EVRM tot gevolg (EHRM 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid v. Verenigd Koninkrijk, par. 32-41). Verzoekster maakt prima facie niet aannemelijk dat er in casu zeer uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die een bezwaar kan opleveren vanuit het oogpunt van artikel 3 EVRM, wanneer dwingende humanitaire overwegingen zich tegen die verwijdering verzetten, met name dat haar gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze zal verslechteren bij terugkeer naar haar land van herkomst.

In de mate dat de verzoekster verwijst naar het niveau, de kwaliteit en de toegankelijkheid van de medische zorgen in haar land van herkomst, blijkt dat, gelet op de aangehaalde rechtspraak van het EHRM en de principes die het EHRM hanteert in gelijkaardige zaken, uit artikel 3 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat geen terugkeerbesluit zou mogen worden genomen omwille van het feit dat uit algemene rapporten zou blijken dat de gezondheidszorg in het land van herkomst op een lager niveau staat. In die optiek volstaat het geenszins te verwijzen naar de rapporten die door verzoekster wordt bijgebracht in zoverre die in het algemeen de kwaliteit van de medische zorgen aan de kaak stellen. Ook een zeer algemene verwijzing naar het feit dat de verzoekster mogelijks deels zelf zou moeten instaan voor de kosten van een behandeling maakt niet aannemelijk dat verzoekster in een onmenselijke of vernederende situatie zou terechtkomen. Verzoekster brengt geen enkel concreet op zichzelf betrokken element aan om daar anders over te doen denken. (EHRM 29 juni 2004, nr. 7702/04, Salkic e.a. v. Zweden; EHRM, 27 september 2005, nr. 17416/05, Hukic v. Zweden en EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden en EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland). Het feit dat een medische behandeling minder gemakkelijk te verkrijgen is dan in een verdragsluitende staat, is geen beslissend element in het licht van artikel 3 EVRM (EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60, EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51).

In casu maakt de verzoekster op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 19, lid 2 van het Handvest of van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn aannemelijk.

4.3.2.5. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest. Verzoekster doelt hierbij op het hoorrecht dat integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij

maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, aangezien de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak; ; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 31 en 36).

De Raad stelt vast verzoekster niet werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen, zodat prima facie niet kan worden gesteld dat het hoorrecht van verzoekster werd geëerbiedigd.

Er wordt evenwel op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

m een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

4.3.2.6. Verzoekster stelt dat zij gehoord diende te worden om aan te tonen dat zij onmogelijk op een afdoende manier medisch behandeld kan worden in haar land van herkomst. Zij verwijst daarbij ook naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waaruit volgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met haar gezondheidstoestand. Uit hetgeen wordt besproken in punt 4.3.2.4. blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster zoals artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereist. Verder werd reeds vastgesteld dat verzoekster prima facie geen enkel begin van bewijs bijbrengt dat zij heden medicatie inneemt of dat zij in behandeling is, zodat de Raad op eerste zicht niet inziet hoe een loutere en summere verklaring dat zij *“onmogelijk op een afdoende manier medisch behandeld kan worden in haar land van herkomst”* ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake het bestreden bevel een andere afloop had kunnen hebben, nu verzoekster, zoals eveneens blijkt uit punt 4.3.2.4., evenmin aantoonde dat haar aandoening dermate ernstig is dat de hoge drempel die wordt gehanteerd in de rechtspraak aangaande artikel 3 EVRM wordt overschreden, met name dat zij zich in een kritieke fase van een levensbedreigende ziekte bevindt of dat er onmiddellijk gevaar is voor haar leven of fysieke integriteit en dat zij niet geschikt is om te reizen. Zoals reeds vastgesteld, verzoekster maakt prima facie niet aannemelijk dat er in casu zeer uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die een bezwaar kan opleveren vanuit het oogpunt van artikel 3 EVRM, wanneer dwingende humanitaire overwegingen zich tegen die verwijdering verzetten, met name dat haar gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze zal verslechteren bij terugkeer naar haar land van herkomst.

4.3.2.7. Verzoekster stelt dat zij gehoord diende te worden omtrent haar gezinsleven in België. Zij verwijst ook naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waaruit volgt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening dient te houden met het gezins- en familieleven. Verzoekster wijst erop dat zij samenwoont met haar echtgenoot.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het gezinsleven van verzoekster niet wordt betwist. Er wordt wel degelijk rekening gehouden met de aanwezigheid van de echtgenoot van verzoekster in België en de verwerende partij motiveert daaromtrent als volgt: *“Betrokkene woont met haar echtgenoot samen in België, P.K.. Beiden zijn in illegaal verblijf. Tijdens de adrescontrole trof de politie van Aalst enkel betrokkene aan. De echtgenoot werd niet aangetroffen. Hij zal echter de kans krijgen om samen met zijn vrouw terug te keren indien hij dat wenst. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”*

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft de verwerende partij wel degelijk het gezinsleven van de verzoekster in acht genomen. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, is er in casu wel een afweging gebeurd van haar gezinsleven in het licht van artikel 8 EVRM en motiveert de gemachtigde waarom het gezinsleven van verzoekster geen terugkeer naar het land van herkomst verhindert. Verzoekster voert weliswaar de schending aan van artikel 8 EVRM aan maar zij laat geheel na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing haar gezinsleven in het licht van artikel 8 EVRM miskent. Zij betwist de concrete beoordeling aangaande haar gezinsleven en artikel 8 EVRM geheel niet. Verder blijft verzoekster in gebreke om met concrete gegevens aannemelijk te maken dat de besluitvorming inzake het bestreden bevel een andere afloop had kunnen hebben, mocht zij zijn gehoord omtrent haar gezinsleven met haar echtgenoot. Verzoekster brengt met betrekking tot dit aspect van artikel 74/13 en artikel 8 EVRM geen enkel dienstig en relevant element naar voren dat zij de verwerende partij had kunnen verschaffen en haar anderszins had kunnen doen beslissen.

4.3.2.8. Verzoekster verwijst tenslotte naar haar legaal verblijf gedurende de periode van februari 2012 tot en met maart 2016 en stelt dat zij haar leven in België verder heeft uitgebouwd en in de Belgische samenleving is geïntegreerd, doch heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met haar langdurig (legaal) verblijf op het Belgisch grondgebied.

De Raad merkt vooreerst op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet vereist dat rekening wordt gehouden met een legaal verblijf of integratie bij het nemen van een verwijderingsbeslissing.

In de mate dat verzoekster ook hier verwijst naar artikel 8 EVRM, stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat in concreto aan te tonen wat haar privéleven zou zijn. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept. In casu verwijst verzoekster enkel naar een legaal verblijf tussen 2012 en 2016. De beoordeling of er sprake is van een privéleven is een feitenkwestie, doch verzoekster laat concreet na aan te tonen dat zij in België duurzame sociale relaties heeft opgebouwd. Zij toont niet aan dat zij sociale relaties heeft opgebouwd die van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

Bijgevolg wordt prima facie het bestaan van een privéleven beschermenswaardig onder artikel 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt zodat ook niet blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster brengt ook geen concrete elementen naar voren die, mocht zij zijn gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen, het bestaan van een beschermenswaardig privéleven hadden kunnen aantonen en de verwerende partij anderszins had kunnen doen beslissen.

4.3.2.9. Gelet op wat hierboven wordt besproken, wordt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht, een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noch een schending van artikel 8 van het EVRM op het eerste zicht aannemelijk gemaakt.

Aangezien verzoekster, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekster in haar middel geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.4.2.1. In haar verzoekschrift geeft de verzoekster als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, alsook van de artikelen 19, lid 2 en 47 van het handvest en artikelen 5 en 13 van de Terugkeerrichtlijn tot gevolg zal hebben nu zij voor lange tijd onmogelijk een gezins- en familieleven in België kan hebben, nu geen rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand, nu een haar gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze zal verslechteren en u het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel haar ontzegd wordt. Zij verwijst naar de middelen supra uiteengezet.

De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van de grieven op basis artikelen 8 en 13 van het EVRM, alsook van de artikelen 19, lid 2 en 47 van het handvest en van de artikelen 5 en 13 van de Terugkeerrichtlijn, vervat onder punt 4.3.2. niet worden gevolgd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.
Aan derde cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangevoerd noch een moeilijk te herstellen nadeel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. BEERNAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

M. MAES